

Ni se întâmplă, viața. Uimitor, existăm cumva, și uneori ne este bine. Inspirăm. Expirăm. Aparent ne concurăm între noi ca ființe biologic-sociale, dar pe alte planuri care pot conta și mai mult nu avem cum să ne comparăm măcar, la modul real... chiar nu avem cum... că suntem prea diferiți, o ființă intelectual-sentimentală unică într-o situație irepetabilă. Omul este o devenire rațional-sentimentală; este o călătorie inițiată a copilului care se naște, a tânărului... a umanului în diferitele momente ale existenței sale eminamente temporare. Nu doar trupul, dar mai ales sufletul nostru este în permanentă transformare, sub influențe de te miri unde. Pare că există perioade de dezvoltare intelectuală – progres al înțelegerii raționale, parcurgerea unor cărți-relevante și a unor “școli”, și etape de copleșitoare sentimente, cel puțin la fel de importante; din câte pare, omul nu poate să fie concomitent implicat în ambele. Învățăm, iar fiecare experiență vitală are costurile ei... care mai de care... Interacționăm cu suflete și intelecte ale celorlalți, și rareori pare că ne înțelegem... câteva momente. Dezvoltăm contacte rezonabil de funcționale. Mai mult decât atât, uneori ne iubim. În felul nostru, unic. Dar, E prea tânără. E imposibil să dureze. E prea devreme, e prea târziu. Ce mai vrem? Speranțe! Soren Kierkegaard zice: “Life is not a problem to be solved, but a reality to be experienced.” Inspirăm. Expirăm.

Citim cărți bune. Ernst Straus îl citează pe Einstein zicând: “Dacă vrei să duci o viață fericită, să o ancorezi de un scop, nu de oameni sau de obiecte.” Într-un discurs din 1938, despre Arturo Toscanini, Einstein zicea: “Numai cel care se dedică unei cauze cu toate forțele sale și din tot sufletul poate fi cu adevărat maestru. De aceea, măiestria are nevoie de întreaga personalitate.” Într-un text datat în 1919, scris către Max Born, apare: “Încă nu m-am înfruptat destul din Pomul Cunoașterii, deși în meseria mea sunt obligat să mă hrănesc din el în mod regulat.” Cumva poate să existe senzația că retragerea în viața profesională sugerată de către Einstein ca fundament pentru fericire, înseamnă o uriașă neîncredere în indivizi umani și în relații afective care să dureze; de multe ori, trebuie să îi dăm dreptate. Citim cărți bune, dar trebuie să croim propriul nostru drum în realitatea socio-economico-politică actuală. Ceea ce ieri era valid și funcțional, nu neapărat este și azi, cu atât mai puțin peste o lună. Trebuie să ne reinventăm pe zi ce trece, să ne adaptăm realităților și să creăm contextul personal care ni se pare dezirabil. Deciziile le luăm pe baze raționale și sentimentale. Și de multe ori suntem constrânși să facem alegeri dureroase: a pleca în vest, a rămâne acasă, a investi timp & energie în viața profesională sau în cea de familie, a risca o afacere sau a sta pe margine, a te implica sau a fi mai detașat, a crede în careva relație sau nu, a fi sincer sau “a crește siguranța și eficiența”, a intra în masonerie sau a nu intra... combinații de “n” luate câte “K”. Din aceste decizii și din variate alte contexte, biologice, sociale, politice, interrelaționări ale lor, se conturează soarta noastră, umană. Inspirăm pe alții, poate necunoscuți care vor trăi peste secole sau milenii, iar viața noastră biologică expiră iremediabil. Inspirăm. Expirăm.

Scris de dr. Peter Lengyel
Joi, 17 Aprilie 2014 08:00 -

Aceste problematici aparent personale sunt prezente în adâncul sufletelor umane la un mod general, mai mult sau mai puțin conștientizate și abordate în variate feluri, de multe ori existând paliative mistice-religioase. Virginia Woolf zicea: "If you do not tell the truth about yourself you cannot tell it about other people." Interesant este să conștientizăm că aceste aspecte au fost relevante pentru toți oamenii inteligenți ai trecutului, pentru cei de azi și pentru cei care vor exista vreodată. Există aici o limitare internă a vieții umane, o constrângere și nevoia de a face echilibristică în privința diferitelor nevoi, dorințe, priorități. O combinaire perfectă este imposibilă, dar este în principiu posibil a face ceva compromisuri rezonabil-de-echilibrate, prin stabilirea de priorități, prin regândire și reajustare, re-echilibrare a sistemului de-a lungul existenței umane.

Am văzut recent o fotografie a unui fost coleg de clasă, pe care nu l-am mai întâlnit de vreo 20 de ani. Erau în imagine toate urmele celor 4,1 decenii de viață, ridurile, diformitățile și asimetriile feței, care erau inexistente, cândva. Prin ce și prin câte a trecut între timp... se vede că nu a fost o afacere ușoară la sfârșit de secol 20, început de secol 21, în Est-Europa. Ochii lui din imagine reflectă costurile existenței; a reușit să persiste, este un supraviețuitor. Unii dintre foștii colegi au fost uciși de cancer sau accidente.. rând pe rând. Și când mai dispare câte unul dintre cunoscuți/ apropiați/ prieteni, simți și mai dramatic fragila temporalitate a ființei umane. Erau prin clasă fete superbe, știu/ îmi pot imagina cam cum arată acum unele dintre ele. Trăiește clipa. Am văzut pe FB o poză a unui prieten din copilărie, un băiat care pe atunci era plin de viață; imaginea de azi arată ceva diferit: mai era cu el o femeie și doi copii, și pare că era totul OK, dar ne transformăm, devenim adulți și apoi bătrâni; rămân în urma noastră niște realizări, sau nu. Am revăzut recent o solistă de muzică ușoară; era în vogă când eu eram copil, atunci era mare divă prin Hungary. Acum este interesant de bine-păstrată, se vede că nu a lucrat la fabrică; dar pe fața ei se observă fiecare rid fin care nu poate să fie "corectat" de operații estetice și de make-up/ fake-up. Vocea ei este destul de asemănătoare cu ce era... adică se mai percepe ceva calitate, dar mișcările ei nu mai au vitalitatea pe care o aveau în urmă cu 3 decenii. De ce oare? Inspirăm. Expirăm.

Ne plimbam recent cu cel mai apropiat prieten din copilărie; discutam despre modul în care a trecut jumătate din viață, cum mai putem avea eventual 3-4 decenii de existență rezonabilă. Cum au fost senzațiile, bune și rele, ce mai putem spera. Oricum, este o reușită că existăm și oarecum suntem prin zona de elită a societății noastre... atât de jalnice și mizerabile; ne-am găsit locul... cumva. Am avut afaceri bune, am trăit sublimul, extazul, fericirea momentului. Am fost înșelați de 1 milion de ori și am fost terfeliți de variate situații, dar ne facem speranțe naive, visăm în pofida faptului că avem experiențe din trecut. Ne amintim de clipele plăcute, cele pentru care viața merită trăită; cele în care am fost omul cel bun la locul cel bun; cele în care am fost iubiți și iubeam, în care exista acea contopire înălțătoare care persistă în sufletele noastre pe termen nedefinit. Uneori murim, apoi revine viața în noi pentru o vreme și suntem fericiți, poate. Există muzică bună, și opere de artă în muzee cu colecții incredibile, și cărți excelente ce așteaptă să fie parcurse. Prietenii noi se vor naște, iubiri vor apare și vor dispărea...

Scris de dr. Peter Lengyel
Joi, 17 Aprilie 2014 08:00 -

sau vor persista. Îmi pot imagina scufundarea prin mări îndepărtate, savane și păduri ecuatoriale care pot să fie admirate pentru câteva clipe, îmi pot propune să mă deplasez călare prin Camargue sau prin Carpați, să zbor peste peisaje mirifice în lumini de răsărit sau de apus.... și altele. Se conturează o experiență de viață; dacă avem ceva creativitate, putem să publicăm cărți bune, să realizăm niște opere de artă fotografică... sau eventual filmare, depinde de noi în ce ne investim energia, dedicarea... unde punem ștacheta. E frumos pe aici. Ne place. Charles Bukowski zicea: "Find what you love and let it kill you. Let it drain from you your all. Let it cling onto your back and weigh you down into eventual nothingness." Inspirăm. Expirăm.

PS. "We are going to die, and that makes us the lucky ones. Most people are never going to die because they are never going to be born. The potential people who could have been here in my place but who will in fact never see the light of day outnumber the sand grains of Arabia. Certainly those unborn ghosts include greater poets than Keats, scientists greater than Newton. We know this because the set of possible people allowed by our DNA so massively exceeds the set of actual people. In the teeth of these stupefying odds it is you and I, in our ordinariness, that are here. We privileged few, who won the lottery of birth against all odds, how dare we whine at our inevitable return to that prior state from which the vast majority have never stirred?"
□ Richard Dawkins

AUTOR:
[dr. Peter Lengyel](#)